

και διαπεραστικά. Έφορευσε ένα κοινότατο ταγιάρ κι ένα καπέλλο από βελούδο, αρκετά επαρχιώτικου γουστου. Το μόνο που την έκανε να ξεχωριζή ήταν ο αποφασιστικός και σχεδόν απειλητικός τόνος της φωνής της και τα χέρια της, στιβαρά, τετραγωνα, νευρικά. Μόλις που χαιρέτησε τον στρατηγό, αν και τον εγγώριζε πρό πολλού. Ο ντε Γκώλ έλεγεν αργότερα: «Είς κάθε άλλην περίστασιν θά ήμουν αρκετά διακριτικός, ώστε να δω από το δωμάτιον. Την στιγμήν όμως εκείνην αισθανόμουν ότι θά συνέβαινε κάτι το αποφασιστικόν, και το καθήκον μου ως στρατιώτου είνε να μείνω».

Η κυρία ντε Π... τράβηξε τον Ρευνώ σε κάποιαν απόστασιν από το παράθυρο, κοντά εις το γρασίδιον του. Ο Ρευνώ είχε την εκφρασιν που συνήθειζε την εποχήν εκρίνιν, κάθε φοράν που επέμενε να τον δῆ ἡ κυρία ντε Π...: Μία έκφρασι βαρυστημένη και ως τόσο μία αισθητή αδυναμία να της τῆ νό φύγη ἢ ἔστω και να της ἀντισταθῆ. Ἀκουσε τὸν ταραγμένο της ψιθυρό χωρὶς ἰὰ τῆς δῶση καμμιὰ σχεδὸν ἀπάντησιν. Ὑστερα ἀπὸ μίαν ὥραν οἱ δύο τους σηκώθησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ὁ Ρευνώ δὲν εἶπεν οὔτε λέξιν εἰς τὸν στρατηγόν. Τὴν στιγμήν που ἔσθαιναν εἰς τὴν πρόρτα, ἡ κυρία ντε Π... ρώτησε τὸν Ρευνώ:

— Δὲν τὸ εἶπατε εἰς τὸν στρατηγόν;

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Ρευνώ.

Γύρισε πρὸς τὸν στρατηγὸν ντε Γκώλ και τοῦ εἶπε.

— Ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ λάβετε ὑπὸ σημείωσιν ὅτι ἡ κυβέρνησις θά μείνῃ εἰς Τούρ;

Ὁ στρατηγὸς συνεμορφώθη. Ὁταν μιά στιγμή ἀργότερα ἔπεισαν εἰς τὸ τηλέφωνον τὸ Γενικὸν Στρατηγεῖον γιὰ ν' ἀνταλέσῃ τὰς προγενεστέρας διαταγὰς του, τοῦ ἀπῆντησαν ὅτι εἶχεν ἤδη δοθῆ ἡ νεωτέρα διαταγή.

Τὸ Γενικὸν Στρατηγεῖον, ὅπως ἔροουμε, εἶχε συμπληρῆ εἰς τὴν πόλιν Μπρίσρ. Ἔτυχε νὰ κρίσκωμαι και ἐγὼ εἰς Τούρ, ἀπε-

περίεργη ἀφίξις εἰς ἓνα παράδοξον διάκοσμον. Ἡ ἡσυχία ἐκείνη ἐπαρχιακὴ πόλις τῆς δυτικῆς Γαλλίας πού τίποτε δὲν ταρασσει τὴν τάκην της, καθὼς χρόνια ὀλόκληρα ἦταν θυθισμένη εἰς βαθὺν ληθησῶν. ἐνεσφάνιζεν ἔσθαι μιά πυρετώδη ἀνησυχία. Οἱ δρόμοι μού ριζαν ἀπὸ τὸ πλήθος τῶν προσφύγων πού συνέρρεον ἀπὸ τὸ Παρισι και τὰς ἐπαρχίας, τελείως ἄσκοπα, γιὰτί τί μπορούσαν νὰ κάνουν ἐκεῖ; Συνωπτιζόντο στὰς ἀσφῶρους, στὰ ξενοδοχεῖα, στὰ καφενεῖα, στὰ δημόσια καταστήματα, στὸ ταχυδρομεῖον και στὰ δημοσιογραφικὰ πρακτορεῖα. Καὶ ὅλο ἐκείνο τὸ πτορλοῦν εὐρίσκατο εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐξοικῶν ἀεροπλάνων, πού θά μπορούσαν νὰ μεταβάλουν τὴν τολιν εἰς κερκοταφεῖον. Καὶ δὲν τὸ ἔκαναν μόνον και μόνον γιὰτί τὸ χάος εἰς τὴν Γαλλίαν τοὺς συνέφερε περισσότερο ἀπὸ τὴν πρόκλησιν πού θά ἤμπορούσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν τελευταίαν στιγμήν μίαν ἀποικνωπὴν ἀπόφασιν.

Εἰς Τούρ ἡ κυβέρνησις ἦταν ἀόρατος και σχεδὸν ἀπόρσιτος. Τὰ ὑπουργεῖα και οἱ ἄλλαι δημόσαι ὑπηρεσῖαι εἶχαν δισκοροπισθῆ εἰς διαφόρους πύργους τῶν πέριξ. Εἶχαν ἔσθαι μὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν χωρὶς καλὴν τηλεφωνικὴν ἐπικοινωνίαν.

Μέσα εἰς τὴν ἀτιόσφαιραν ἐκείνην τῆς πτωλεθροῖς και ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἀμειωτέρου του περιβάλλοντος και τῶν ὑπουργῶν του, ὁ Ρευνώ εἶχε προσχωσῆ εἰς τὴν ἰδέαν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς ν' ἀποδεσμεύσουν τὴν Γαλλίαν τῆς ὑποχρεώσεως της και νὰ της ἐπιτρέψουν νὰ διαπραγματευθῆ χωριστὴν εἰρήνην. Ὁ στρατηγὸς ντε Γκώλ παρέμεινε μετὰ τὸν Μαντέλ, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐλαγίστους ἀνθρώπους πού ἔκαμαν ὅτι ἐξητάτο ἀπὸ αὐτοὺς γιὰ νὰ πείσουν τὸν Ρευνώ ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐκείνη θά εἶχεν ὀλεθροῖς συνεπειὰς. Ὁ πρόδρομος ὅμως τῆς κυβερνήσεως, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐξαιρετικῶν ἀπισσιοδόξων ἐκρίσεως τῶν στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν, ἐφάσιτο ὀνικά-

(Συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα)

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΜΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

ΤΗΣ κ. ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου στην έδρα της Βυζαντινολογίας κ. Ζαννής Παπαδόπουλος με την προχθεσινή του διάλεξη για τη «Μεγάλη του Γένους Σχολή» συγκάλεσε τον Έλληνικό κόσμο σ' ένα διανοητικό προσκύνημα στο προαιώνιο αυτό εκπαιδευτικό μνημείο. Ο μεγαλύτερος συνέθετος κ. Βασίλειος Ηλιάδης στο χρεσι-

νό του χρονογράφημα εξάγει την εθνική και την ιστορική σημασία της Σχολής, που στάθηκε ο συγκεντρωτικός φακός των πνευματικών αγώνων του Έλληνισμού των αλυτρώτων. Σήμερα εγώ θα ήθελα να δώσω στους αναγνώστες μου έναν δραματισμό της Μεγάλης του Γένους Σχολής, όπως διατηρείται αναλλοίωτη μέσα στην ψυχή και στη φαντασία όλων όσων έζησαν στην Πόλη στα παιδικά τους χρόνια.

την συμφωνίας. Η Γερμανία, προσέθεσεν ὁ καγκελλάριος, θά ἔχη 230 μεραρχίας, ἓκ τῶν ὁποίων 186 ἐπίλεκτοι μονάδες κρούσεως, 20 θωρακισμένες και 12 μηχανοκίνητοι. Ὁμίλησε διὰ τὴν ποιότητα τοῦ γερμανικοῦ ὕλικου και τὴν ἀήττητον στρατιωτικὴν δύναμιν τῆς Γερμανίας. Ὁ πόλεμος ἔπρεπε νὰ τερματισθῆ τὸ ταχύτερον, διότι αἱ ἀπώλειαι και αἱ δαπάναι συνεχῶς ἤξαναν. Ἡ περισσότερον ἔνοχος ἦτο ἡ Ἀγγλία, αὐτὴ λοιπὸν ὤφειλε νὰ πληρώσῃ τὸ μεγαλύτερον μέρος. Ὅλαι αἱ εὐρωπαϊκαὶ χώραι θά ἔπρεπε νὰ σχηματίσουν μίαν ἡπειρωτικὴν κοινότητα ἐνδιαφερομένην νὰ συντομεύσῃ τὸν πόλεμον. Ποίαν στάσιν ἐσκέπτετο νὰ τηρήσῃ ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις;

ΠΕΤΑΙΝ.— Ἐδῆλωσεν ὅτι ἐφ' ὅσον ἐγγώριζε, δὲν ὑπῆρχε σχέδιον ἐξοντώσεως τῆς Γερμανίας παρὰ τῆς Γαλλίας. Μία συνθήκη καταπίεσεως θά ἠμπόδιζε τὴν ἁρμονίαν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Παρίστατο ἀνάγκη ἐνθαρρύνσεως ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὰ καλύτερα αἰσθήματα διὰ τὴν προσέγγισιν και τὴν συνεννόησιν τῆς Γαλλίας και τῆς Γερμανίας. Ἀποδέχεται τὴν ἀρχὴν τῆς συνεργασίας, τὰς διαφόρους διατυπώσεις τῆς ὁποίας θά ἔπρεπε νὰ μελετήσῃ ἡ κυβέρνησις.

Ἐ' ἀνεκοίνωκε δημοσίᾳ τὴν ἀποψίν του, τονίζων ὅτι ἐνεστερνίσθη τὴν συνεργασίαν μετὰ τὴν Γερμανίαν, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ Φανάρι εἶνε γιὰ ὅλους μιά κιβωτὸς ἀναμνήσεων. Ἐνα προσκύνημα πνευματικό. Καὶ ἔσο προχωρεῖ ἡ προοπτικὴ τοῦ χρόνου, τόσο οἱ λεπτομέρειες τῆς κοινωνικῆς ζωῆς του σβῶνουν, χάνονται, και μένει μόνο τὸ διάγραμμα τῶν μεγάλων μορφῶν πού ἐκλείσαν τὴν ὕψῃ κι' ἀνήλια αὐτὴ γωνιά τῆς Πόλης, ἀπ' τὴν ὁποίαν ἐξεπορεύθη τόσο φῶς. Τὸ προσκύνημα τοῦ Φαναρίου ἀρχίζει ἀπ' τὴ διαδρομὴ τοῦ Κερατίου μετὰ τὸ καΐκι. Μπαίνει μέσα στοῦ στενόμακρο αὐτὸ ἐλαφρὸ ἀκάτιο, πού τὸ εἶδος του γίνεται ὀλοένα σπανιότερο στὴ σημερινὴ Πόλη, ὅπως και κάθε ἄλλο περασμένο εἶδος χαρακτηριστικό τῆς Ἀνατολίτικῆς ραστώνης—και παραδίδεται ὀλοκληρωτικὰ στὴ μέθη τῶν ματιῶν και στὸ λίκνισμα τῆς φαντασίας. Ὁ Κεράτιος θυμίζει πολὺ τοὺς ὕγρους δρόμους τῆς Βενετίας πού τοὺς διασχίζουν παντοῦς εἶδους πλεούμενα—δαποράκια, μαοῦνες φορτωμένες με φρούτα, βάρκες με ἀνοικτὰ πανιά, «παζάρ-καΐκια» πού μοιάζουν καταπληκτικὰ μετὰ γόνδολες, βελζινάκια και ρυμουλκά. Μεγάλαι δαπορία σταθμεῖουν ἐμπρὸς στοῦν Κασίμ πασά, ὅπου τὸ παλαιὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν, και τὸ Ναυτικὸ Νοσοκομεῖο, διὸ λευκὰ παλάτια σὲ ρυθμὸ Ἀναγενήσεως, ὕψώνονται μέσα στοὺς καταπράσινοὺς κήπους πού τὰ πλαισιώνουν και καθρεφτίζουν τὴ χάρι τους μέσα σ' ἀκούμαντα νερά. Τὸ πλατύτατο κανάλι τοῦ Κερατίου διαφέρει ὀμως ἀπ' τὰ κανάλια τῆς Βενετίας στὴν ἀμοιβε-

